

* * *

Viņpus tevis paša
tilts uz tālo “es”,
it kā tāla vilkme
no citas pasaules...

Viņpus tevis paša –
kur tu sāksies pats,
kur ceļinieku mūžam
sauc bezgalības bads

* * *

Kas ir šis laiks
dzīves nostūrī kādā,
kurā iemesti esam
bez alibi...

Kas ir šis laiks,
kad delfini krastā metas
un iet bojā – kādēļ,
kādēļ, saki Dievs...

Kas ir šis laiks,
kas sajaucies kā pūļa māls,
un kam lai tagad sakām:
– Jūs esat šīs zemes sāls...

* * *

Kam dzīvojis es esmu...
(ko teiksi, zirneklīt?)
tik liktenīgā stundā
vai tiksimies vēl rīt?

Kam dzīvojis es esmu...
(kā naktī sliedes san)
kā būtu tām kas slēpjams
un nepasakāms man

Kam dzīvojis es esmu...
(slīd sapnī cepelīns)
bet debess bij tik tīra
kā aizmirstības vīns



* * *

Kā mums kopīgu valodu rast...
(tikai klusumu neskarot)
klusums arī ir svētie raksti,
tiem, kas tos lasīt prot

Kā mums kopīgu valodu rast...
kad ir vienlaikus diena un nakts,
un lodveida zibens pazūd,
kas nācis bij dvēseles zagt



* * *

Vārds tiecas pazust klusumā
no trokšņainajām slejām
un aizsākties no jauna
vēl nedzimušā dzejā

Vārds kādā stundā aizlidos
kā spārnots hieroglifs,
lai kaut kur Andos nolaistos
kā dzimis klinšu grifs

Vārds nojauš Neaizsniedzamo,
ko nespēj aptvert prāts,
tas mūsu mazais alfabēts
nav dievu izdomāts...

